

Pál a levél írásáig nem járt Rómában, de a gyülekezetből sokakat ismert személyesen – sokfelé járt, különböző helyeken találkozhatott velük. Az ő életük, bizonyágtételük is hozzájárult ahhoz, hogy „hiteteknek az egész világon híre van”. Tőlük lehetett megtudni, hogyan éli mindennapjait a római gyülekezet, és alátámasztotta ezt az, hogy ők is úgy éltek.

Ez az a hegyen épített város, világító lámpás, amiről Jézus beszél. Ma is ez az Ő akarata. Annak, hogy megvalósuljon, feltétele van: nem mindegy, hogyan él (azaz: miben hisz, és erre hogyan építi rá az életét) a hívő és a gyülekezet.

Az, hogy mire építettem az életemet, a viharban derül ki igazán. Nemcsak az üldözés a „vihar”, támadhat a mindennapi konfliktusokból is. A körülöttem élők összeütközhetnek az énemmel, vagy a bennem élő Krisztussal – nem mindegy, hogy melyikkel. Meg kell vizsgálnom, és ha valóban Krisztusért kaptam a támadást, akkor dicsőítsem Istent (1Pt 4,16).

Ha már a vihar előtt is meglátom, hogy nem jó az alap (hogy az énem van elől), az kegyelem, Isten időben adott figyelmeztetése.

Pál tehát ismeri a „gyülekezet hitét”, ami valójában a tagok személyes hite – plusz az, amit Isten Lelke hozzáad azzal, hogy a közösségben van jelen („együtt vannak az én nevemben, ott vagyok közöttük”). Fontos, hogy világítsak, de fontos az is, hogy a közösség világítson – kifelé is, de ez a belső életén múlik. Ne gondoljuk (egyéenként és közösségként sem), hogy van olyan „rejtett dolog, ami nem látszik”. A rejtett bűn is meglátszik abban, hogy „nem történik semmi”, nincs áldás.

A római gyülekezet „belül” is rendben van, ezért világít. Ha Pál odamegy, kölcsönösen erősíteni tudják egymást – mivel egy közösséget alkotnak vele. Pál is rendben van belül, „lelke szerint szolgál”, nem látszatra, nemcsak „parancsot teljesít”. „Az Ő Fiának evangéliumában”: azzal, amiben benne él, ami őt megmentette. Adni akar: lelki ajándékot (11), és nyerni „lelki gyümölcsöt” (Gal 5,22), gazdagodni szeretetben, örömben... „mint a többi pogányok között is”.

Adós vagyok („köteles vagyok”), mert Isten adott nekem először. Örök életet, békességet, lelki ajándékokat... valakin keresztül, aki szintén adós volt. Istennek tartozunk, de az emberek felé kell szolgálnunk – az evangéliummal és azzal, hogy világítunk. Azzal, hogy könyörgünk, tusakodunk Isten Országá terjedéséért, emberek megmeneküléséért.

„Kész vagyok nektek is...” – hívők felé is lehet szolgálni az evangéliummal (mint ebben a levélben is), a megerősítésükre, megalapozásukra. Pl. figyelmeztet az ítékezés bűnére (2,1), amibe a hívő is beleeshet; megerősít, hogy „békességünk van Istennel” (5,1), de harcunk van az óemberünkkel (7. rész), tanítás Izráelről Isten üdv munkájának részeként; buzdítás arra, hogy változzon meg a gondolkodásunk – mert így lesz olyan a magatartásunk is, hogy azzal világítani tudunk. Péter is beszélhetett ezekről – másként. Megerősítheti a gyülekezetet, hogy így tárgyalva, összefoglalva is hallhatják. „Nem vagytok egyedül, Pál és a többi gyülekezet is ugyanebben hisz, ugyanezekkel küzd, ugyanígy követi Krisztust.”